

Sygn. akt X K 580/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 17.11.2017 r. sprawy:

P. K., syna D. i A. z domu M., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to że:

1. w dniu 10 stycznia 2017 roku w miejscowości P. z terenu sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dwóch sztuk telewizorów tj. telewizora marki D. (...) cale HD R. o wartości 679,00 zł oraz telewizora marki L. (...) cale L. (...) o wartości 849,00 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 1.528 zł na szkodę (...) sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przed upływem 5 lat od odbycia w okresie 19.11.2013 r. do 23.07.2014 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku sygn. akt X K 365/12

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w okresie nie wcześniej jak w dniu 1 stycznia 2017 roku i nie później jak do 31 stycznia 2017 r. w miejscowości P. z terenu sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dwóch sztuk telewizorów marki T. (...) cale S. (...) -SM o łącznej wartości 889 zł na szkodę (...) sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przed upływem 5 lat od odbycia w okresie 19.11.2013 r. do 23.07.2014 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku sygn. akt X K 365/12

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego **P. K.** uznaje za winnego czynów zarzuconych mu i kwalifikowanych aktem oskarżenia, uznając, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, na mocy art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 3.306 zł (trzy tysiące trzysta sześć złotych) na rzecz (...) sp. z o.o.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych 60/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz oskarżonego z urzędu, w tym 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych 60/100) tytułem podatku VAT;

IV. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 669,76 zł (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych 76/100) tytułem wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 kpk ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Po analizie całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że P. K. jest winny obu zarzucanych mu czynów. Jak ustalono, w dniu 10 stycznia 2017 roku P. K. zabrał ze sklepu (...) w P. dwa kartony z telewizorami marki D. (...) cale HD R. o wartości 679,00 zł oraz marki L. (...) cale L. (...) o wartości 849,00 zł, następnie wyszedł z nimi ze sklepu od strony wejścia, omijając kasy i nie dokonując za nie zapłaty oraz w styczniu 2017 r. w tym samym sklepie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch telewizorów marki T. (...) cale S. (...) - SM o łącznej wartości 889 zł, działając na szkodę (...) sp. z o.o. Skradzione telewizory następnie sprzedał osobom trzecim. Zachowanie oskarżonego dwukrotnie wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk, a ponieważ do popełnienia obu czynów doszło w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, Sąd uznał je za ciąg przestępstw. Dodatkowo, P. K. dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa – art. 64 § 1 kk.

Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za tak zakwalifikowane czyny, Sąd miał na względzie dyrektywę jej wymiaru, ujętą w art. 53 kk. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja ogólna). Nadto, wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

W powyższym zakresie Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez P. K. czynów, którego nie można było uznać za niski. Oskarżony działał z pełną świadomością bezprawności swojego czynu, w wykonaniu założonego z góry planu dokonując zaboru cudzej własności, a tym samym jego czyn należy ocenić jako świadome i premedytowane wystąpienie przeciwko powszechnie akceptowanym wartościom, znajdującym wyraz w obowiązujących w tym zakresie przepisach prawnych. Wartość mienia będącego przedmiotem zaboru była znacząca. Ponadto stanowiąca jeden z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu motywacja oskarżonego była naganna - oskarżony działał z niskich pobudek, tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Warto podkreślić, że oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem, i choć nie posiada wykształcenia i zawodu, to jest w stanie samodzielnie zarobić na swoje utrzymanie pracując w branży budowlanej, jeśli tylko podejmie tego rodzaju wysiłek. Sąd na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary poczytał również jego uprzednią wielokrotną karalność i to również za przestępstwa przeciwko mieniu – oskarżony odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa, co wskazuje na wyraźnie lekceważący stosunek oskarżonego do porządku prawnego.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie szczerych i obszernych wyjaśnień. Należy zaznaczyć, że bez wyjaśnień oskarżonego materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie był bardzo szczupły i wykazanie P. K. wyłącznie na jego podstawie, iż to właśnie on dopuścił się przedmiotowych przestępstw byłoby trudne. Oskarżony nie tylko potwierdził, że dopuścił się kradzieży telewizorów, ale także opisał okoliczności wykroczeń, które popełnił, a których sprawca nie był dotąd zidentyfikowany przez organy ścigania. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia tych czynów umożliwiło pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, a pokrzywdzonemu dało szansę na uzyskanie odszkodowania. Okoliczność ta musiała zatem w sposób istotny wpłynąć na wymiar kary. Sąd wziął także pod uwagę wyrażenie przez oskarżonego skruchy, która była o tyle

przekonywająca, że P. K. nie tylko zadeklarował, iż żał mu tego, iż popełnił przestępstwo i zostanie za nie ukarany, ale także z pewną dozą szczerzej empatii podszedł do sytuacji kasjerek w sklepie, który okradł, wskazując, iż przykro mu, że one także zapewne musiały ponieść konsekwencje jego czynu – utraciły premie albo poniosły odpowiedzialność materialną. Powyższy przejaw refleksji oskarżonego nad skutkami jego czynu należy ocenić pozytywnie. Nadto, Sąd dostrzegł, iż oskarżony przedłożył deklarację swojego dotychczasowego pracodawcy, który wskazał, że po opuszczeniu przez P. K. zakładu karnego zatrudni go ponownie. Oznacza to, że po pierwsze, pracodawca ceniał sobie oskarżonego jako pracownika, a po drugie – że P. K. nie zamierza wracać na drogę przestępstwa, lecz zająć się pracą zarobkową, a także naprawić wyrządzoną przestępstwami szkodę. Także obecnie, w zakładzie karnym, oskarżony pracuje i jednocześnie uzupełnia wykształcenie, zatem dobrze wykorzystuje czas izolacji. Te okoliczności również należało poczytać na korzyść oskarżonego. Wreszcie, pozytywnie trzeba ocenić dobrowolne poddanie się oskarżonego karze w akceptowalnym wymiarze.

Mając na uwadze ogół powyższych uwag Sąd doszedł do przekonania, iż zaproponowana przez P. K. kara 9 miesięcy pozbawienia wolności będzie właściwą karą dla oskarżonego za przypisane mu w wyroku czyny. Kara w takim wymiarze zdecydowanie przekracza minimalne ustawowe zagrożenie przewidziane za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy) i choć jest daleka od maksymalnej, nie może być w ocenie Sądu poczytana jako nazbyt łagodna. Dla młodego człowieka, jakim jest oskarżony, 9 miesięcy osadzenia w zakładzie karnym jest dotkliwą karą i powinno skutecznie odstraszyć go od popełniania dalszych przestępstw. Co najistotniejsze, tak zakreślony czas pobytu oskarżonego w izolacji realnie pozwoli pokrzywdzonemu na uzyskanie odszkodowania w rozsądnym czasie – jeśli nawet odpłatne zatrudnienie P. K. w zakładzie karnym nie będzie dłużej możliwe (obecnie oskarżony pracuje w ZK i uczy się), to w niedługim czasie, po jego opuszczeniu, oskarżony będzie mógł uzyskać środki na naprawienie szkody. Orzeczenie wobec oskarżonego surowszej, długoterminowej kary pozbawienia wolności praktycznie uniemożliwiłoby pokrzywdzonemu realizację jego praw. Byłoby to niepożądane także z punktu widzenia celów wychowawczych kary, bowiem de facto zwolniłoby P. K. z obowiązku zadośćuczynienia osobie pokrzywdzonej.

Jak wskazano wyżej Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie celowe będzie orzeczenie w stosunku do oskarżonego P. K. obowiązku naprawienia w całości szkody w oparciu o art. 46 § 1 kk. Orzekając w powyższym zakresie Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienie realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie pokrzywdzonemu szkód wyrządzonych przestępstwem.

Nadto Sąd w punkcie III wyroku orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, przyznając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 516,60 zł, w tym kwotę 96,60 zł tytułem podatku VAT. Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia Sąd wziął pod uwagę etap postępowania, na którym obrońca został ustanowiony, tryb i ilość terminów rozpraw, których brał udział.

Ponadto, Sąd na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 669,76 zł tytułem wydatków oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty. Sąd orzekając w tym przedmiocie miał na uwadze, że nawet w zakładzie karnym oskarżony osiąga dochód, zatem jest w stanie ponieść koszty postępowania wywołanego jego nagannym zachowaniem.